

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

IDUNN
PRAKTISK VECKOTIDNING
FÖR
QVINNAN OCH HEMMET.

N:r 6.

Fredagen den 8 februari 1889.

2:dra årg.

<p>Byrå: Klarabergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petrad (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnummerförsäljning.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10-11 och 4-5. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.</p>	<p>Prenumeration sker: I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i boklädorna samt å tidningskontoren.</p>
--	---	---	---	---

Kronprinsessan Lovisa
 af Danmark.

Det svenska hovet och vår svenska hufvudstad ha nyligen haft att glädja sig åt ett lika illustert som kärkommet gästbesök. För att personligen bringa kung Oscar sin hyllning vid h. maj:ts 60-årsjubileum hade nämligen äfven infunnit sig Danmarks tronföljare och hans gemål. De sympatier, som öfver allt mötte det danska fursteparet under dess vistelse här, voro både allmänna och hjertliga. Också tror sig Idun tillmötesgå många af sina läsarinners önsknigar med att pryda sitt nummer för dagen med den intagande bilden af Carl XV:s dotter.

Det biografiska materialet här nedan är hufvudsakligen hemtadt ur en samling memoarer, förda af en dam, som under många år stod kronprinsessan nära.

* * *

Kronprinsessan Lovisa af Danmark, dotter af konung Carl XV och hans gemål, född prinsessa af Nederländerna, föddes på Stockholms slott den 31 oktober 1851. Prinsessan emottog dopet af biskop Hedrén i Slottskapellet den 8 november och erhöi dervid namnen *Lovisa Josefina Eugenia*. Året

derpå, den 14 december 1852, föddes hennes broder, prins Carl Oscar Vilhelm Fredrik, hertig af Södermanland. Den lille prinsen dog dock redan i späda år, den 13 mars 1854, och prinsessan Lovisa var och förblef sina föräldrars enda barn. Oaktadt — eller kanske snarare just emedan — dessa så högt älskade »lilla sessan», som hon allmänt kallades, leddes hennes uppfostran både med

allvar och stränghet, genom hvilka dock städse kärleken framlyste. Prinsessans barndom tillbragtes så godt som oafbrutet i hemmet, såväl före som efter hennes faders tronbestigning.

Liksom fordom hennes moder, drottning Lovisa, i Haag, så hade äfven prinsessan Lovisa i Stockholm några jemnåriga lekkamrater, med hvilka hon i all förtrolighet fick umgås. Dessa voro vanligen hvarje vecka någon afton inbjudna till drottningen för att roa sig med prinsessan, och då stod, som man säger, glädjen högt i tak. Drottningen försmädde ej att sjelf deltaga i lek och dans, hvilket ej alls förskräckte de unga, utan blott lifvade dem allt mer och mer. Särskildt brukade alltid prinsessans födelsedag regelbundet firas med en barnbal, till hvilken hennes jemnåriga i stort antal voro inbjudna.

Med moderlig öfver omfattade drottning Lovisa allt, från det största till det minsta, som rörde hennes enda barn, och hon egnade henne alla stunder, som voro lediga från de för hvarje dag återkommande bestyren. I synnerhet på Ulriksdal, der prinsessans rum lågo alldeles bredvid moderns, var det henne lättare än i staden att med ett vaksamt öga följa prinsessan och stundom under skämt, stundom under allvar gifva henne de råd och tillrättavisningar, af hvilka

Kronprinsessan Lovisa af Danmark.

barndomen i alla lifvets förhållanden är i så stort behov.

Under den tid hon växte upp, fick prinsessan också inandas mera sanning, än hvad fallet var med de flesta barn; hennes moder var den första att säga henne den.

Mycket tidigt lärde henne hennes moder att öppna sitt hjerta för de fattigas nöd, och då prinsessan fick sin egen kassa att sköta, fick hon allvarliga förmaningar om att i detta fall icke tänka ensamt på sig sjelf. Drottningen bestämde också, att prinsessan till en början skulle afsätta en del af sin kassa till ett fattigt barns underhåll.

Prinsessans undervisning var ordnad med sträng, systematisk regelmässighet. Särskildt lades vikt på historia, på nordisk litteratur samt på nordiska och främmande språk. Sina språkkunskaper hade prinsessan dess utom rikligt tillfälle att odla på sina resor i in- och utlandet. Endast fyra år gammal följde hon med sina föräldrar till Norge. Resorna till brödralandet förnyades ofta, isynnerhet de år kronprins Carl var Norges vicekonung. Dess utom fick prinsessan ofta i sin moders sällskap besöka morföräldrarna, än i Holland, än på slottet Muskau i Schlesien.

Knapt elfva år gammal hade prinsessan under ett besök med föräldrarna i Skåne 1862 sammanträffat å Wrams-Gunnarstorp med den danska konungafamiljen, af hvilken hon några år der efter sjelf skulle komma att blifva en medlem.

År 1868 stundade en för prinsessan Lovisa djupt betydelsefull tid — hon skulle nu beredas till sin första nattvardsgång för att sedan sjelf åtaga sig ansvaret för sitt lifs handlingar. Med det varmaste deltagande följde drottning Lovisa den religiösa undervisning, som meddelades hennes dotter, och samtalade ofta och länge med henne i dessa ämnen, hvilkas vikt hon så mycket önskade kunna lägga sin unga dotter på sinnet. Prinsessans skriftefader blef hofpredikanten Björnström. Beredelsestiden nalkades sitt slut. Med anledning af prinsessans konfirmation flyttade den k. familjen detta år tidigare än vanligt till Ulriksdal, och i det lilla kapellet, som Carl XV och hans gemål der låtit bygga, mottog den unga konfirmanden för första gången nattvarden.

Den k. familjen dröjde en kort tid här efter vid Ulriksdal, men i början af juli månad afreste de höga personerna till Beckaskog.

Obestämda rykten hade redan nu talat om prinsessan Lovisas nära förestående förlofning med Danmarks tronföljare; och dessa rykten vunno ökad näring, då kronprins Fredrik äfven detta år infann sig på besök vid hofvet å Beckaskog. Förlofningen mellan de unga försiggick också strax efter kronprinsens ankomst. Underrättelsen härom väckte öfverallt de varmaste sympatier. Den 11 juli 1869 var prinsessans första lysningsdag; den 23 anlände den danska konungafamiljen till Stockholm. Nu vidtog en rad af lysande fester, bland hvilka bröllopsdagen, den 28 juli, med sitt högtidliga allvar stod som skild från de andra.

Då på morgonen denna dag drottning Lovisa och kronprinsessan lemnade det kära Ulriksdal, hade der samlat sig en mängd människor, som med rörelse betraktade mor och dotter, hvilka, dittills oskiljaktiga, från denna dag skulle vandra skilda banor. Då prinsessan Lovisa efter ankomsten till hufvudstaden blifvit iklädd sin bruddräkt, fästades kronan på hennes hufvud af de båda drottningarna af Sverige och Danmark, hvilka

äfven i bröllopsprocessionen till slottskapellet ledsagade bruden. Vigselakten förrättades af erkebiskop Reuterdaahl, och i den lysande samling, som fylde kapellet, såg man, utom de svenska och danska konungafamiljerna, äfven storfursten Wladimir af Ryssland. Efter ceremonien emottogo de båda nyförmålde sina höga anförwandters lyckönskningar, och på slottet gafs cour. Brudparet afreste derpå i gala-cortège till Haga lustslott, der brudens föräldrar förut hade infunnit sig för att såsom sina gäster helse de nyförmålde, hvilka dröjde kvar i Sverige ännu några dagar.

Den 8 augusti på aftonen lemnade kronprinsessan Lovisa sitt barndomshem vid Ulriksdal och sin födelsestad. Följd af tusendens välönskningar och varma förböner, afreste hon med sin gemål samt sina föräldrar, hvilka vid en jernvägsstation i närheten af hufvudstaden skulle säga sin älskade dotter farväl.

Den unga furstinnan hade i hög grad förvärfvat sig svenska folkets hängifvenhet. Allmän var också saknaden, när hon nu lemnade oss. Men den bittra känslan förmildrades vid tanken på, att hon ej for långt ifrån oss, ej heller till något främmande folk, utan till brödralandet i söder.

* * *

Äfven i sitt nya hemland har kronprinsessan Lovisa tillvunnit sig allas hjertan, ej minst genom sitt flärdfria, sympatiska väsende, sin uppoffrande hjälpsamhet och sin ömmande omsorg för dem, som lida. Sjelf har kronprinsessan tagit under sin protektion tre af Danmarks mera framstående filantropiska inrättningar: *Föreningen för sunde og billige Boligers Opforelse for Arbejderbefolkningen* (in- vigd 1871), *Kronprinsessan Louises praktiske Tjenstepigeskole* (stiftad 1872), der unga flickor, som nyligen konfirmerats, erhålla en tvåårig kurs i matlagning, tvätt, strykning m. m., samt *Hvilehjem for Lærereinder* (stiftadt 1878), afsedt för äldre damer, som i årtal egnat sig åt skolundervisning; hemmet har en särdeles vacker byggnad vid Fredriksbergs Have. I sammanhang dermed må nämnas, att kronprinsessan egnar sitt bistånd och beskydd äfven åt flere barmhertighetsverk i sitt fädernesland. Ett af dem, som har till ändamål att lemna hjälp åt fattiga barn, stiftades på h. k. h:s bröllopsdag och kallas *Prinsessan Lovisas minnesfond*.

I öfrigt tagas kronprinsessans intresse och tid i anspråk för qvinliga arbeten af hvarjehanda slag och i främsta rummet af hennes barns uppfostran och öfriga husmoderliga pligter. Hennes äldste son, den adertonårige prins *Christian*, egnar sig åt den militära banan (landarmén), hans broder prins *Carl* (f. 1872) utbildar sig för sjövapnet. Dessutom räknar danska kronprinsparets familj fem yngre telningar: prinsarne *Harald* (f. 1876) och *Gustav* (f. 1887), prinsessorna *Louise* (f. 1875), *Ingeborg* (f. 1878) och *Thyra* (f. 1880). En älsklig grupp af de fyra äldsta af Carl XV:s barn barn meddelades i kalendern *Svea* för 1878, jemte åtföljande verser af Mathilda Langlet.

* * *

Såsom slutord till dessa kortfattade biografiska anteckningar kunna vi icke neka oss nöjet att här anföra en poetisk strof (af Frans Hedberg), hvilken såg dagen vid tiden för kronprinsessans förmålning. Vi göra det med så mycket större skäl, som hvad dikta- ren då framstälde som blott en förhoppning

nu kan tilläggas karaktären af en temligen faktisk visshet.

»Från Dannemark till Carl den elftes sida
Kom fram Ulrika för två sekler se'n,
Stark i att älska, tålig i att lida,
Och varmt välsignad uti minnet än.
Betala nu vår gamla hedersskuld
I ett jungfruligt hjertas bästa guld,
Och blif som hon, att Dannemark må prisa
En ny Ulrika uti dig, Lovisa!»

Frithiof Cronhamn.

Den vackra och särdeles porträttlika bild af kronprinsessan Lovisa, som Idun i dag meddelar, är för våra läsarinners räkning skuren efter en vällyckad fotografi från hofphotografen Hohlenberg i Köbenhavn, den nyaste och yppersta, som torde finnas, och hvilken välvilligt ställts till vårt förfogande.

Som ofta skrivelser anlända, hvilka samt- digt afhandla ämnen, rörande såväl *Redaktionen* som *Expeditionen*, utbedja vi oss, att ärade korrespondenter till vinnande af snabbhet och reda i de skilda ärendenas behandling alltid skriva på *skilda papper* till Redaktion och Expedition.

Vill du älska mig?

(Efter Ploug.)

Vill du älska mig, när dagen lider
Mot sitt slut och solen lyser matt,
När allt mer mot öster skuggan skrider,
Bådande att snart det varder natt;
När min fot har tröttnat, mina händer
kraftlöst sjunka i ditt sköte, då
Skumt mitt öga sig mot himlen vänder,
Bedjande att qvalen ändas må?

Vill du älska mig, fast hvad jag lofvat
Ej till verklighet har blifvit bragt,
När du ser, att hjertat mer begåfvadt
Var än hufvudet, och svag min magt?
När jag vrakas lik en rostig klinga,
Som ej mer kan gifva skarpa bett,
Och den stora hop blott aktar ringa,
Att min tro och gerning voro ett?

Vill du älska mig, när dessa sånger,
I hvars böljegång mitt hjerta slog
Och en genklang därför många gånger
Väckte och din kärlek till mig drog
— När för andra toner de förglömmas
Och ej höras af en yngre slägt;
När de i den tysta bok blott gömmas,
Som på hyllan står, af dam betäckt?

Vill du älska mig, när jag har funnit
Hvilan, som mig detta lif ej gaf,
När det mål, min sträfvan här har vunnit,
Är en torfva blott, en okänd graf?
Vill du våra barn då troget lära,
Hvem jag var, för hvad jag ärligt stred —
Vill du mig i kärligt minne bära,
Tills du vid min sida lägges ned?

Karl Åkermark.

Om sqvaller.

Några reflexioner af *Elna Tenow*.

(Forts.)

Det är närmast i anledning af »Galeotto» jag kommit att anställa några reflexioner öfver sqvaller, hvilka jag här, då ännu särskildt för qvinnan är af den allra mest ingripande betydelse, vill meddela Iduns läsarrinnor.

Om jag frågade Eder, huru man rätteligen bör definiera begreppet »sqvaller», så är jag öfvertygad om, att svaren härpå skulle till sitt innehåll blifva lika mångtaliga som de svarande.

»Sqvaller är naturligtvis att tala illa om folk», säger en, »att utsprida osanna rykten», säger en annan, »blanda sig i andras angelägenheter», en tredje o. s. v.

Allt detta är naturligtvis relativt sant, men det hvarken uttömmar eller begränsar begreppet. Sqvaller är icke alltid att tala illa om folk; man kan också sqvallra utan att sprida ut osanna rykten, och man kan blanda sig i andras angelägenheter, utan att denna inblandning förtjenar namn af sqvaller.

Rättast tror jag man kan påstå, att sqvallrets innebörd och utsträckning ej kunna sammanfattas i en allmängiltig regel; undantagen skulle bli för många.

Sqvallret är ett underligt, mystiskt och luftigt väsen, som icke kan gripas med händerna, icke ställas inför rätta eller dömas efter straffparagrafer, det stänges icke ute med vare sig lås eller säkerhetsventiler. Det smyger sig in med vår bästa vän eller med vårt mjölkbud. Om vi icke lyssna till det, tro oss bortvisa det med förakt, är det därför ej afväpnadt. Det väfver sig omkring oss och gör den oskyldigaste till sitt verktyg.

Det har till sina bundsförvanter alla dygder och alla laster, alla sinnen och förmögenheter: nyfikenhet, skandallusta, lögnaktighet, hat, afund, hämd — lika väl som ett vaket, allmänt och mediskt intresse, människokärlek och medlidande, heder och rättskänsla, beundran för det äda och förakt för det lumpna; vår fantasi, vår känsla, vår reflexion, vår samhällsdrift, allt hemtar sin näring och sin inspiration ur samma källa: kännedomen om och intresset för lifvet omkring oss. Men — en härfin missriktning af detta intresse, ett ögonblicks missbruk af denna kännedom — och vi hafva skattat åt *sqvallret*.

Du finner detta öfverdrifvet, kära läsarinna, men om du har tid att offra mig några minuter, skall jag söka visa dig, huru sqvallret i sina skiftande och vexlande former förtöljer oss bokstafligen från vaggan till grafven, och du skall nödgas erkänna, att vi ha denna lilla tisslande, tasslande och lismande demon att tacka för många bittra stunder, nången verklig olycka, ofta hela vårt lifs ofärd — någon gång också dess välfärd.

Vi göra vår första behandskap med den smygande verldsbekämparen i barnkammaren och fortsätta den sedan oftast i skolan.

Våra minnen af denna första bekantskap äro visserligen icke angenäma. Att skaffa oss bannor och förargelse var detta sqvallers enda ändamål, och äfven om bannorna som oftast voro förtjenta, förtog icke detta den känsla af hätskhet mot sqvallraren, som gjorde vårt sinne mera ondt än den undfångna agan gjorde det godt.

Från denna tid är det också, som sjelfva

ordet sqvaller har en obehaglig klang i våra öron och uttrycket »springa med sqvaller» blifvit en graverande förolämpning mot den karaktär, till hvars svagheter en tanklös prat-sjuka hör.

Af helt annan art är det sqvaller, som litet längre fram i de första ungdomsåren förpestar atmosfären omkring oss. De unga ha knappast hunnit lemna barnkammaren och skolbänken, förrän deras sinnen förvirras af prat, skämt och antydningar om känslor och förhållanden, som tillsvidare äro deras natur främmande.

Det är ingens afsigt att gifva de unga kunskap och orientera dem i den verld, der de skola göra sitt inträde, nej, sqvallraren — oftast sqvallrerskan — har här ingen afsigt alls, vare sig ond eller god, hon blott roar sig sjelf. Hon ler, då hon ser den första förlägna rodnaden på ungmöns kinder, ditlockad af hennes prat om vissa varma känslor och ömma blickar, för hvilka hon, den ännu omedvetna, vore föremål, och hennes antydningar på att hon sjelf — den lilla omedvetna — med klappande hjerta delade dessa varma känslor och besvarade dessa ömma blickar eller kanske sökte några andra.

Genom människors, ofta i andra afseenden kloka och förnuftiga människors, förkärlek för denna art af sqvaller, som jag vill kalla *det pikanta sqvallret*, frambringas på konstlad väg drifhuskänslor, som hafva intet annat att skaffa med de sunda naturliga känslorna än att de förderfva dem, kanske för hela lifvet. De senare arbeta sig långsamt fram ur vårt innersta väsen och stå därför starka på djupa rötter, då de förra åter med sina rötter på ytan växa snabbt och frodigt, men lyckas lös af lifvets första storm och vissna vid första frostnatt.

Och skulle det hända, att det är äkta känslor vi träffat på och gjort till ämne för vårt tanklösa prat och våra insinuanta anspelningar — så mycket värre, vore jag frestad att säga. Ty hvad är i högre grad vårt eget, hvarmed utanför stående *intet* ha att skaffa, än våra känslor, vår kärlek? Och hvilken rättighet är väl heligare och rättvisare än den att få behålla oantastade och okränkta de skatter, vi gömma i vårt eget hjerta? Men nej, för sqvallraren och sqvallrerskan är ingenting heligt, de förstå icke, att de besudla allt, hvad de vidröra med sina brutala och orena händer, ja, orena, ty de röra lika girigt i det smutsigaste galanteri- och skandalsqvaller som i en ung mans eller qvinnas heligaste hjerte-angelägenheter.

(Slut i nästa n:r.)

Grannens klenod.

Jag minnes en gammal historia, som min mormor plägade berätta, och hvilken de erfarna husmödrarne på hennes tid till ett föredöme förtäljde för sina unga döttrar och fränkor. Den är kanske värd att höras än i dag.

Det var en gång — så begynna alltid sagorna — tvänne grannfruar: den ena var en rik fru, hvars egodelar dock för hvarje dag smälte samman; hennes granne deremot kom undan för undan allt högre i välstånd. Då gick hon till denna och sade:»

»Kära väninna, jag förundrar mig högeligen öfver edert hushåll; ni och er man voro två fattiga barn, och ert välstånd synes godt; jag medförde åt min man stora egodelar, och

dock vill intet förslå. Uppenbara för mig, huru ni åstadkommer detta!»

Hennes granne svarade:

»Jag har en helig klenod, den bär jag alla dagar, morgon som afton, genom alla rum, källare och visthus.»

Då bad den andra enträget, att hon skulle låna henne klenoden för att hjälpa henne. Men grannfrun band endast en liten sten i en duk och lemnade henne den.

Då nu den hjälpbehöfvande grannen med denna förment mäktiga klenod flitigt vandrade omkring i sitt hus, fann hon allestädes osed att rätta och oriktigheter att afhjälpa. Inom kort tid gick hela hennes hushåll så punktligt och jemt som på rullande hjul.

Då lemnade hon klenoden åter med varmt tack. Hennes granne sade:

»Kära väninna, jag vill ej låta er förbli i någon öfvertro. Se här den förmenta klenoden, det var blott en liten sten från fältet, som felades er. Ni hade öfverlemnadt allt i ert hus åt ert tjänstefolk och bekymrade er sjelf om intet. Dock:

Är husfrun sjelf som vårdarinna med,
ej tryta uti huset råd och sed.»

Ruth.

Små steg mot ett stort mål.

Med anledning af en slöjdställning.

Sedan Idun utsände sitt senaste nummer till de vida kretsar, inom hvilka hon numera räknar sina läsarrinnor och — läsare (ty hvarför skulle vi ej antaga, att äfven husfadern eller sönerna i familjen någon gång ögna genom våra uppsatser; alltid intressera de sig något litet för, hvad som ligger husets damer om hjertat), sedan dess ha visserligen inga s. k. »stora tilldragelser» timat i vår hufvudstad af karaktär att kunna påräkna uppmärksamhet i våra spalter. De lysande jubileumsbalerna äro ett minne blott, och i regel håller sig ju Idun gerna fjerran från den dagliga nyhetsmarknadens brokiga virrvarr, der de stora »politiska» tidningarna bäst dominera situationen.

Det är sant, att dessa senare äfven förekommit oss angående den sak, vid hvilken vi här med några rader vilja dröja. För dem bland våra väninnor, som öppna »lilla pappas», »gubbens» eller »kära brors» dagblad, är den å Hotell W6 af Stockholms läns hushållnings-sällskap i förra veckan anordnade slöjdställningen icke obekant. Den omfattade alster från länets skilda folkskolor, till det hufvudsakliga alster af späda, konstskickliga barnahänder, hvilkas praktiska yrkesskicklighet gjorde en glädje att se.

Utställningen i sin helhet föreföll kanske ej den flygtige betraktaren särskildt betydande. Så på det qvinliga som manliga slöjdområdet — om nu dessa egentligen böra eller borde så pass bestämdt skiljas, som oftast sker — förekom egentligen intet nytt eller genom frappanta egenskaper slående. Denna enkla husgerådsslöjd, de olika snideri-, halmflättnings-, söm- och väfnadsarbetena hade vi sett mångfaldiga gånger förut på skilda industriexpositioner. Idel gammalt nytt, med några få mindre nämnvärda undantag!

Derför ämna vi ej heller här gifva oss in på några detaljbeskrifningar öfver de olika arbetena, en detaljbeskrifning, som skulle erbjuda ringa af intresse.

Men hvad som i våra ögon skänkte denna utställning sin stora betydelse, och hvad som

gjort, att vi ej velat underlåta att i Iduns spalter, om ock blott kort, tala om den samma med våra läsarinor, är den vackra och behjertansvärda idé, af hvilken den var — hur gerna medgifva vi ej *detta!* — ett vackert utslag, de förutsättningar, ur hvilka den framgick.

Mycket har blifvit i ord och skrift klagadt öfver den nyare tidens kortsynta fåfänga, som drifvit föräldrar och målsmän att till fromma för en ofta genom sin ytlighet värdelös skolbildning försumma sina barns uppfostran och utbildning i *praktiska* kunskaper. Det är ej nog med, att detta gäller de s. k. »högre» klasserna (särskildt i städerna), der döttrars och söners uppfostran drifvits i ett avita pensions- och pluggläsningsmanér, medan sjukamaren och köket, det hvardagliga livvets praktiska områden, af hvad namn de vara månne, blifvit främmande fält. Ända ned till allmogen och landsbygden i sin helhet har detta farliga tidsmode trängt sig, och i månget gammalt odalhem, der förr slöjdstugan genljöd af väfstolens och bandknivens id, rabblas nu så mycken själlös skolutanläsning, att allt annat glömmes och försummas.

Från hemmen har denna fäkunnighet stämpat skolan, allt vårt undervisningsväsende, genom detta hela vårt offentliga och sociala lif.

Dess bättre ha, på de senaste åren, mera framsynta sträfvanden på nytt gjort sig gällande och arbeta af all makt att vinna terräng. Slöjden har åter anvisats ett rum i våra skolor och i våra barns uppfostran — ännu i allt för ringa utsträckning och allt för litet allmänt, men dock i mån att gifva godt hopp för kommande dagar. För det slagte, som just vuxit upp och ännu är ungt, kom beineringen ty värr i de flesta fall för sent; för det, som ännu räknar år qvar inom läroverken — små eller stora —, skall det en gång bringa lyckosamma resultat.

Något, som sagdt, är gjordt; men ofantligt mycket återstår ännu att verka för detta framsteg till våra barns fysiska och intellektuella fromma, denna lofvärda *reaktion* till gammal god svensk häfd. Ännu florera i våra större städer de moderna flickpensionerna i all sin förvända fransyskhet, drifhus för okunniga och odugliga societetsdamer, ett bedröfligt surrogat för sanna qvinnor; ännu förbises allt för mycket af flertalet elementarläroverk den viktiga frågan: praktisk yrkesutbildning jemsides med den andliga. Ty gymnastiken, som man uppfunnit som ett allt tillfylllesgörande arcanum, fyller behöfvat alldeles för ensidigt, förblandar ofta fysisk *duglighet* med akrobatisk *virtuositet*. Ännu finnas mångenstädes folkskolor, der knappast ens det första lilla steget mot målet är taget.

På alla dessa håll, der början är gjord, och, än viktigare, på de, der den återstår att göra, kunna Sveriges mödrar verksamt bidra till den goda sakens framgång. Huru de kunna inverka genom tysta, oafåtliga krafter ända ut i det offentliga lifvet, känna de godt sjelfva; det är för öfrigt icke första gången Idun med dem talar öfver denna sak. Och inom hemmet, der förmå de allt; der kunna de stödja skolan i dess svaga sträfvanden, i någon mån ersätta den, der ej ens sträfvanden finnas, genom att föresätta sig att hvar i sin stad gifva uppväxande döttrar och söner uppmuntran och pådrift i huslighet och praktiska sysslor, hvilka ofta äro vida mer egnade att — naturligtvis jemsides med den rent literära skolbildning, som numera ingen behöfver sakna — dana en frisk och hand-

lingskraftig ungdom att möta livvets strid än pensionstalanger och skollatin.

Det var ifrån dessa synpunkter den lilla utställningen i hotell W6 särskildt föreföll oss af glädjande betydelse som ett vittnesbörd om, att, åtminstone inom skolorna i Stockholms län, den sunda principen vunnit fart och mera allmän fot. Hur ofta än slika expositioner kunna anordnas, böra de alltid finna tacksamma uppmärksammare; tacksamma, emedan de hoppas att exemplet från ett håll, på så sätt samladt och påtagligt, bör kunna egga till efterföljd på andra; tacksamma, emedan de inse, att äfven för sjelfva de unga slöjdtöfvarne den gemensamma utställningen verkar uppmuntrande och livvande, då den ger anledning till täflan, utmärkelse — en sporre, som ej bör fördömas i en god sträfvens tjänst! — och erkännande af nedlagd flit.

Men framför allt för de qvinnor och män, hvilka som yrkeslärare stält sig i spetsen för den goda saken, gifver utställningen dyrbara tillfällen till jemförelser af på olika håll, med skilda metoder vunna resultat, hvilket naturligen skall vara af betydelse.

Äfven ett litet steg mot det stora mål, vi ofvan berört, är af art att glädja alla ungdomens vänner — och till dessa måste väl i främsta rummet räknas ungdomens mödrar! Som ett sådant steg betrakta vi slöjdställningen i hotell W6.

J. N—g.

Permarna

till

Idun 1888

äro nu färdiga och expedieras dagligen. Af den beställda permupplagan återstår, sedan alla ingångna requisitioner expedierats, endast ett hundratal, hvadan de, som ännu ej requirerat permarna, men önska erhålla sådana, skyndsammast möjligt torde anmäla sig. Priset är

endast 1 krona

som jemte portot uttages under efterkraf.

Lösnummer

till ofullständiga årgångars kompletterande finnas att tillgå fr. o. m. n:r 11 af 1888 års årgång. Pris: 15 öre pr nummer.

Stockholm den 25 jan.

Redaktionen.

Ett ungdomsminne.

Det var den 21 januari 1889 — alltså kung Oscars 61:sta födelsedag. Hufvudstaden var festligt snyckad till aftonens illumination, och folket strömmade kring på gatorna vid festhumör och med vanlig stockholmsk nyfikenhet. Himlen var klarblå och luften lagom frisk att locka fram rosor på damernas kinder.

På Gustaf Adolfs torg stodo vid middagstid menniskor packade, icke så mycket för att afvakta den antågande vaktparaden, utan för att få betrakta alla dem, som, vare sig åkande eller gående, färdades till Gustaf den tredje konsttempel för att öfvervara galaspektaklet. Vagn efter vagn rullade fram, betjenter hop-

pade ned och slog upp vagnsdörrarna, damer i pelskappor skyndade in i de uppvärmda vestibulerna, herrar i pels och höga guttaperkalgaloscher smälde i dörrarna, och när klockan led mot half två, gick jag också in och slog mig ned på min plats, midt i hela löjtnants-troppen.

Det var en lysande syn den gamla operasalongen kunde bjuda på den dagen. Parketten tedde sig som en ofantlig bukett af blommor i de mest skiftande färger. Skulle vi tala i blomsterspråk, så kunde man nämna blåklint och smörblomster, hvita och röda rosor, och den doftande heliotropen saknades ej heller. Med ett ord, ljusa, luftiga dräfter i blått och ljusgult, i hvitt, rött och ljusgredelint och mellan alla dessa lysande färger stucko de svarta frackarna af som svarta penséer.

Ännu stod den kungliga logen tom, men allas ögon riktades dit för hvarje ögonblick. Herr Nordqvist kastar en sista blick dit upp, och så höjer han taktpinnen, hvarefter Ouvertyren till Den Bergtagna börjar. Salongen blir mörk, man försjuncker i tankar, själen gungar på tonernas brusande våg, och man glömmes hvardagslifvet och bekymren der ute i verlden. Och så går ridån upp för sagan, och man drages omedvetet med af de nordiska, fantastiskt melodiska tongångarne.

Och så föll ridån öfver första akten, och nu var féeriet på scenen glömdt, och man intresserade sig åter för fondlogen der uppe. Man behöfde ej heller vänta länge, förr än dörrarna till de inre rummen slogos upp och konungen jemte alla de öfriga furstliga personerna inträdde.

Bland alla de höga gästerna, var det kanske ingen, som väckte större intresse, än Lovisa, Danmarks kronprinsessa, Carl den femtondes kära dotter. Det är så sällan vi få se henne, men desto gladare bli vi, när vi helsa henne på nytt, och hennes åsyn väcker gamla minnen till lif.

Jag betraktade henne, der hon satt vid kung Oscars sida i det elektriska ljusets skimmer, och så hände det, att just som den Hallströmska musiken lekte sin dans öfver fiolernas strängar, ett minne kom och väckte bilder till lif från forna dagar.

Jag såg icke längre teatersalongen med sin eleganta publik och sina glänsande toaletter, och det fans icke heller någon vinterns snö och köld der ute. Det var i stället en vacker, solig högsommardag med en molnfri himmel, som speglade sitt blå i Brunnsvikens leende böljor.

Det var en hvardagseftermiddag och Ulriksdals vackra, urgamla park stod tyst och högtidlig, liksom ville den säga: »slå dig ned i min skugga, här fins hvila från all verdens oro.» En sakt vind ilade genom de mörka bladen, fågelsången ljöd gladt i trädens toppar, och blickade vi ut öfver vikens vatten, så sågo vi der de hvita svanarne kråma sina hal-sar och sträcka de röda näbbarne mot solen.

Vi gingo sakt öfver de finsandade gångarne ned mot slottets baksida vid sjön, der rabatterna doftade af rosor och nejlikor och skugga rädde om eftermiddagarne. Hit in kom ingen obehörig genom det grönmålade gallret. Här var en fridlyst ort, der kungen ville vara endast menniska och njuta familjelivets lycka i kretsen af de sina. Och vi behöfde ej söka honom länge.

Der i den lilla täcka, blomsteromslingrade rundelen, inom hvilken funnos trädgårdssoffor, stolar och bord, sågo vi kung Carl och drottning Lovisa, men icke i kungavärdighetens glans utan i all borgerlig enkelhet. Drottningeu satt i soffan, sysselsatt med ett husligt

handarbeta, och kung Carl, iklädd sin klubb jagtrock och med den skånska husarmössan litet på sned, blickade drömmande ut öfver wiken, under det han blossar på en havanna. På bordet stod ännu kaffebrickan kvar.

»Hvar är 'sessan'?» frågade slutligen drottningen, i det hon såg upp från arbetet.

»Nere vid gungan», svarade kung Carl, »och tar sig motion på maten. För öfrigt, der kommer hon i hvinande fart!»

Och »sessan» kom, rosig och varm, med fröjd i ögonen och det ljusa håret flygande för vinden. Med ett hopp var den tolfåriga flickan uppe i kungens knä och nu började leken yster mellan far och dotter, ända till dess kung Carl lösgjorde sig med sakta våld.

»Nej, nu är det snart tid att begifva sig ut på sjön», yttrade kung Carl, »och ser jag rätt, så komma Daniel och Elise der borta, som jag sändt bud till.»

Det var Daniel och Elise Hvasser, hvilka hade sitt sommarnöje i närheten af slottet och här ute, der etikettens band voro lossade, tillhörde kungaparets hvardagliga umgänge, som nu nalkades och helsade vördnadsfullt. Drottning Lovisa mottog dem hjertligt, och efter några minuter var hela sällskapet på väg ned till båtbyggnaden, der de smäckra roddbåtarna gungade, under det att »sessan» dansade före ned efter sandgångarna.

Kung Carl rodde sjelf längs de grönskande stränderna, der den höga vassen stod i blom och böjde sig vördnadsfullt för hvarje kungligt årtag. »Sessan» satt vid styret och skrattade muntert, när hon ibland lyckades gira båten ur sin kosa.

Och så hände det, att när solen småningom dalade bakom furuskogen och tystnad rådde kring land och vatten, kung Carl och Daniel Hvasser stämde upp en glunt eller två, hvilka åter framkallade en rad af minnen och anekdoter från deras gemensamma Upsalalid. Och solen sjönk — — — — —

Orkestern gör ett fortissimo, ridån faller, akten är slut, och häringen af det förflutna dunstar bort. »Lilla sessan» är en dam i lifvets fulla sommar, men ansigtet var allvarligt och drömmande. Må hända genomlade äfven henne minnen från barndomens rosiga dagar, minnen från de yra lekarne i Ulriksdals park och på Brunnsvikens klara vågor.

—er.

Några ord om barnens uppfostran.

Af Inga Schenfeldt.

Hedersamt omnämnd vid Iduns fjerdje pristäffing.

Broppens helsa är första vilkoret för en sund utveckling af vår naturs krafter, och dessa böra få en harmonisk utveckling, på det att de alla må komma till sin rätt och blifva ett fullständigt helt. Men redan i vaggan utsås månet frö till sjukdom, då barnet blir ett offer för okunnighetens misstag och i följd af dessa sjukligt och klen för all sin tid; fastän den späda plantan ej fordrar mer än att få växa upp i enlighet med naturens enkla lagar: naturlig näring (modersmjölken), snygghet, frisk luft, en moders ömhet.

Människan behöfver för att rätt kunna fylla sin bestämmelse all den helsa och kraft naturen ernat henne, under hvilka samhällsförhållanden hon än kommer, såsom rik eller fattig.

De äro vilkoren för all framgång, all lycka, som lifvet beskär. Utrymmet tillåter icke att här ingå i detalj på frågan om helsovård, men vi tillråda hvar och en moder, för hvilken denna är främmande, att ur vår tids rika litteratur söka handledning i detta viktiga ämne — att ej dröja dermed tills sjukdom inträdt, då det i nio fall af tio är för sent.

Dernäst kommer karakterens och hjertats bildning med ett moraliskt lif till ändamål. Exempler i hemmet blifva af stort inflytande, då barnen allmänligen gerna efterhärma, hvad de höra och se omkring sig, samt fortsätta dermed af vana, äfven sedan deras tanke vaknat till reflektionsförmåga.

Derför är det en samvetspligt för föräldrar att ransaka sig sjelfva, och om de ej kunna lägga bort sina fel, åtminstone akta sig för att fortplanta dem på sina efterkommande, utan vara mycket uppmärksamma i både görande och låtande i barnens närvaro.

Stor vikt ligger uppå att hafva en barnsköterska, som är åtminstone hyfsad och oförderfvad, så att råhet, osanning och elakhet ej må vidkomma »de små». Låt bevisen på ett kärleksfullt familjelif, gudsfruktan och frid fästa sin stämpel på barnasinnets. Gif dem enkla vanor uti diet, klädedrägt och nöjen; tillåt dem vara okonstlade och uppriktiga, så att intet falskt, intet ondt sprider skugga öfver oskuldens morgonstund. Då kunnen I hoppas, att de blifva redliga, goda och nyttiga människor, som bygga sin lycka på fast grund.

För att kunna i och genom uppfostran verka för barnens framtid och blifvande verksamhet måste man besinna, att vägarne till detta mål äro flere, men att blott en tillförlitlig vägvisare finnes: barnens *anlag* och *förmåga*. Ty dessa måste blifva vårt rättesnöre, om vi vilja se barnen på deras rätta plats i lifvet, och det finnes väl intet mera halft och förfeladt resultat än en praktiskt anlagd natur intvingad uti lärdomens rustning eller en vetgirig högre intelligens bunden vid plögen; det må nu vara fråga om att plöja i åkerns mull eller på den lägre tjenstemannabarnens stenbundna allmänning. Hvad flickor beträffar, hvad kan vara mera avföregående än att låta dem pinas ut med lexläsning och musiklektioner för att blifva lärarinnor, äfven då de sakna läslust, musikalisk begåfning m. m. d., men visa afgjord riktning för vården af ett hems intressen, vare sig att detta blir ett eget eller andras. Gif de framstående anlagen *uppmuntran* och *stöd*, hvarthän än de bäst kunna bryta sig väg till framgång, och skänk med samma kärlek uppmuntran åt den minst begåfvade, ihågkommande skaldens ord:

»Fyller du din plats, så är den ärofull, hur ringa den än aktas.»

Isynnerhet mödrarne åligger det att studera sina barns naturanlag, dels emedan fadern är mera än modern sysselsatt utom hemmet, dels emedan han vanligen saknar kvinnans tålmod och finare instinkt. Och det fordras båda dessa egenskaper för att gå till grunden med studiet af barnens gryende verksamhetsförmåga och deras goda och onda böjelser. Modern kan, om hon med allvar vill, fylla detta värf. Hon försumme då icke att uppmärksamma barnen i deras barnkammar, i deras lekar med syskonen och främmande barn, hvarhelst deras lynnes-skiftningar hafva tillfälle att bryta fram. Är hon då mild och rättvis, lugn och allvarlig, när tillrättavisningar behöfvas, skall hon i de allra flesta fall vinna sina barns kärlek, så att de

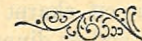
lyda för hennes skull. Mera stridiga och häftiga barn måste stundom *agas*, men man bör vara sparsam med kroppsaga och aldrig gifva den under sin egen uppbrusande häftighet, ty då förlorar den sitt moraliska inflytande på den agade, hvilken bör anse såsom en skam och blygas öfver att hafva gjort sig förtjent af straff.

Väck derföre barnens ambition genom att klargöra för dem, att det är synd mot Gud och orätt emot människor att handla af elakhet, och att de, då de företaga något, som är förbjudet, förnedra sig sjelfva.

Att tidigt ingifva barnen en tillitsfull tro på ett högre väsende och vördnad för vår religions bud är af största vikt, men det får ej ske så, att det blir tröttande, utan på ett för barnahjertat tilltalande sätt, d. v. s. i största enkelhet och korthet. Att föräldrarne sig emellan med öfvertygelsens värma tala i ämnet i barnens närvaro torde lägga den allra bästa grund.

Det är isynnerhet trenne fel, som tyvärr äro ganska allmänna, och som inverka olyckligt i människans lif: egoism, afund och ytlighet. Må man oförtröttadt strida mot dessa, medan tid är. Barnen äro såsom vidjor, med förstånd kunna de böjas. Försumma ej att rycka upp den onda brodden i barndomen. *Egoismen* beröfvar oss våra medmänniskors välvilja och vänskap, *afunden* förbittrar hela vårt lif, *ytligheten* leder oss till dårskaper i tusental, gör oss till narrar.

Derföre, visa barnen glädjen af att få dela med sig af sitt goda till andra, lär dem att skenet, bjefs och grannlåt äro utan värde, och de skola icke afundas sina lekkamrater t. ex. en finare klädning än deras egen är; säg dem, huru mycket större betydelse vårt inre goda medvetande har än verdens dom och menskligt lofprisande, och — handla sjelf derefter i alla dina företag. Exemplet magt är stor.

Teater och musik.

Kungl. operan. Tredje symfonikonsertern gafs sistlidne lördag och inleddes med Carl Goldmarks på många år här ej hörda orkestersuite »Ländliche Hochzeit». Kompositionen är anslående och melodios, om ock ej alla satserna i den samma kunna tillmätas något högre värde. Särskildt och välförtjent bifall väckte fjerdje och femte satserna, af hvilka den senare, hållen i synnerligt liflig stil, måste omfattas. Ivar Hedenblads »Konsert-Ouverture», anförd af kompositören sjelf, utgjorde ett nytt bevis på tonsättarens begåfning. Perlan af programmet utgjordes af den vackra kavatinan ur Webers »Euryanthe», på ett utmärkt sätt föredragen af fru *Edling*. Denna liksom slutnumret, Bach-Aberts bekanta preludium och fuga, väckte stormande bifall. Orkestern under hofkapellmästaren Nordqvists ledning skötte sig som vanligt på ett öfverlägset sätt. Publiken var ovanligt nog ej synnerligen talrik.

Nästa operanyhet blir reprisen af »Hvita frun», som gifves en af de närmaste dagarne, må hända redan på fredagen innevarande vecka.

K. dramatiska teatern gifver i afton (onsdag) för första gången »Pepa», komedi i tre akter af Meilhac och Ganderax, öfvers. från franskan. I hufvudrollerna uppträda fruarna Hartman och Dorsch-Bosin samt hrr Fredrikson, Hedin och Palme. Stycket har gjort stormande lycka i Paris. Vi kunna ej nämna vidare om det samma förr än i nästa nummer.

Å **Vasateatern** gifver Bocaccio fortfarande goda hus för hvarje afton och inhöstar rikliga triumfer åt titelrollens framställarinna, fröken Peterson. I rent musikaliskt hänseende har numera framställningen utjmnat sig till verklig finess och schwung; soli, duetter, körer — allt går ypperligt. Här för tillfaller i främsta rummet stort erkännande kapellmästaren, hr Halldén, under hvars nitiska och med rätta erkända ledning den väl sammansatta teaterorkestern här gjort ett godt arbete.

De tvänne Grünfeld-konserterna, som gifvits i musikaliska akademien härstädes sistlidne torsdag och tisdag, hafva utgjort verkliga musikaliska högtider. Sedan den oförgätliga Pachmann gästade vår hufvudstad, hafva vi ej hört någon så framstående pianist som hr *Alfred Grünfeld*. Ett så i alla afseenden solidt spel, fritt från allt effektsökeri, får man leta efter. Den största virtuositet, den mest ofelbara teknik paras här med det bästa och äldaste konstnärskap, eld och kraft i föredraget omvexla med det vackraste och mest hviskande pianissimo.

Och brodern *Heinrich Grünfeld* är, om också ej så framstående som den förre, dock äfven han en på sitt instrument högt stående musiker. Äfven hans föredrag är ädelt och själfullt och kan, understödt af broderns alldeles utomordentliga ackompanjemang, omöjligt undgå att fångsla och väcka lifligt bifall. Att ingå på någon närmare redogörelse för de båda synnerligen gedigna programmen, nekar oss det inskränkta utrymmet. De utgjordes af idel goda och fullödiga stycken, hvilkas utförande framkallade det mest stormande och intensiva bifall af den talrika publiken.

På torsdagen i denna vecka gifva de värderade konstnärerna en populär afskedskonsert med låga biljettpriser. Deras återkomst en annan gång skall säkerligen helsas med glädje.

Den 6 febr.

Fortsättningen af Johan Nordlings berättelse »Ett storstadsbarn» kommer på grund af från många håll framställd begäran att vidtaga förr, än från början ämnadt var, eller så fort den nu pågående följetongen »En radikalkur» inom ett par, tre nummer hunnit avslutas.

En radikalkur.

Novell

af

Elin Ameen.

(Forts. fr. n:r 4.)

Den stora sorgen hade också fört med sig en annan, men fastän äfven den trängt in i hennes själ som ett skarpt svärd, hade den dock ej haft den andras djupa förtviflan. Hon hade älskat varmt och lidelsefullt, så som hennes natur var mäktig att älska, och trots sin kärlek besvarad, då den älskade begärde hennes hand. Hennes far hade varit stolt åt att hon skulle få grefvetiteln, oaktadt greffen i gengäld fordrade en stor summa som hemgift. För henne betydde hans titel och hennes pengar intet — hon älskade, det var allt för henne.

Sedan katastrofen inträffat, löste hon honom från hans löfte med en hemlig förhoppning, att han ej skulle mottaga offret. Han tog likväl mot det, och hon fick tömma också den bittra kalken.

Tre år hade förfutit sedan fadrens död, och hon bar ännu sorgdrägt. Hon kunde ej förmå sig att kläda sig annat än i svart,

hon kände som hade hon ej rättighet att bära ljusa färger.

Vänner hade välvilligt erbjudit henne ett provisoriskt hem eller hjälp att skaffa henne någon plats. Hon bodde också en tid hos släktingar, medan hon gick igenom ett småskolelärareseminarium. Oaktadt släktingars och vänners ifriga protester mot att hon valde en dylik anspråklös utkomst med dess mera tarfliga samhällsställning, vidhöll hon likväl envist sitt fattade beslut. Folkskolelärarynna ville hon bli och ingenting annat — inte guvernant eller kassörska eller telegrafist — nej, just det hon valt, syntes henne lämpligast och lättast att ernå. I oberoende skulle hon få lefva, i en obemärkt ställning, undangömd i en småstad eller på landsbygden. Och så skulle hon få ha sitt eget hem, der hon kunde styra och ställa som hon ville — sin egen lilla vrå, långt från världens oro och larm,

Och nu i denna aftonstund närmade hon sig sitt nya hem — det låg dernere i den lilla skogomkransade staden — nära kyrkan, från hvars tornspira tuppen i glänsande qvällbelysning tindrade mot henne som en vänligt inbjudande lycko-stjerna!

Hon skulle börja ett helt och hållet annat lif, hon ville försöka alltmåra se tillbaka på det förfutna som något afslutadt, begrafvet. I sitt jemna, dagliga arbete ville hon hemta nytt, friskare sjäslif. Den Annie Birger, som först lefvat den lyckliga fröjdfulla barndomen i ett rikt hem, smekt och bortskämd af alla, och som sedan haft några berusande ungdomsår, då hon dansat, lett, svärmat och älskat, då hvar dag af hennes lif varit som en herrlig festdag — densamma Annie Birger, som sedan med ens blifvit frånörvad allt, hvad hon från vaggan ansett vara sitt för alla tider — den Annie, hvars ögon fått mörka ringar af tårar, hvars själ känt den djupaste förtviflan jorden kan gifva en människa — hon ville nu som folkskolelärarynna börja sitt lif på nytt — ett stilla, enformigt, sträfsamt lif — ett lif af fattigdom och försakelse — i alla händelser sundt och friskt — utan fantasier och drömmar, utan längtan och kärlek.

Aldrig mera hoppas någonting — inte som andra flickor hoppas — och aldrig älska — som hon en gång älskat — ingen känsloverld, intet grubbel — ingen åtrå — bara arbeta, arbeta och så låta dagarne gå!

— — — — —

De flesta passagerarne på ångbåten hade nyfiskt betraktat det unga sorgklädda fruntimret, som suttit så orörlig och stirrat på landskapet, försjunken i djupa tankar.

Midt emot henne hade en ung man haft sin plats, och öfver kanten på ett tidningsblad hade han nästan oafbrutet betraktat henne. Han visste, att han sett henne förr,

men kunde ej erinra sig hvar, ej heller hennes namn. Hennes ej egentligen vackra, men uttrycksfulla ansigte sqvallrade om, att hon hade sin djupa erfarenhet, sin egen lifshistoria, och därför intresserade hon honom. Hon hade lidit och sorjt, derom vitnade de mörka ringarne kring ögonen och det hårda, åldrade draget kring de tunna läpparne. Men inga tårar hade likväl förmått fördunkla glansen i de stora, mörka ögon, hvilka varmt och passionerat upplyste hela det mörkhyade ansigtet. Om hon ända velat le — blott helt litet — han förestälde sig i fantasien, hur det svagaste leende skulle förändra hennes utseende och göra henne nästan vacker.

Ångbåten hade lagt till vid kajen. Annie hade vinkat en bärare till sig och höll på att samla ihop sina effekter, då hon plötsligt från sidan kände sig slutet i en varm omfamning.

— Du stygga barn, som inte lät mig veta dagen, då du skulle komma — men jag tog reda på det ändå!

— Å, tant Brummer — så snabbt af tant!

Det var en liten rörlig gumma med silfverhvitt hår och ett fryntligt, angenämt utseende. — Ja, ser du, och så väntar jag en gäst med ångbåten, en inackordering — vår andre stadsläkare, som snart blir den förste — den gamle är det förbi med — han har hyrt sig in hos mig för ett år — jag måste vara mån om förtjensten, ser du — en utmärkt hyggelig man — heter Ljung för resten — var själf och gjorde upp hos mig — förmanliga vilkor — ja, ja, allt det der får jag berätta för dig en annan gång. Men hvar har jag honom? Å, se der, goddag, doktor Ljung, välkommen till vår lilla stad!

Hon hade skyndat öfver däck fram till honom, och han besvarade hjertligt hennes helsning med ett gladt leende på sitt friska, ungdomliga ansigte.

Nästa minut var hon åter borta hos Annie, hvilken likgiltigt betraktat, hur tant Brummer och doktor Ljung utbytt helsningar. — Min unge, behöfver du hjälp, så har jag Stina med.

Och utan att afvakta svar, rusade hon mot relingen och ropade gällt mot någon på kajen.

Stina, Stina, kom fort och hjälp fröken Birger med hennes saker?

Doktorn vände sig så häftigt om, som hade han fått en stöt och kastade en nästan bestört blick på den unga flickan. Hennes namn hade med ens uppfriskat hans minne, och nu undrade han inte längre öfver, att hennes ansigte bar spår af lidande och talade sin egen historia.

— — — — —

(Forts.)

Hemslöjd.

För våra husmödrar — och hvarför allenast för dem; det finnes väl många qvinna ntan eget bo, som gerna mottager ett nytt uppslag till en praktisk och gifvande hemslöjd — böra de nya stickmaskiner, som J. E. Eriksons mek. verkstad härstädes nyligen fört i marknaden, blifva välkomna. Red. har å utställningslokalen vid Drottninggatan gjort sig förvissad om det nya fabrikatets framstående förtjenster och mångsidiga användbarhet, hvilka för öfrigt redan i somras å den stora expositionen i Köpenhamn rönt ett ampert erkännande, som tog sig uttryck i den högsta belöningsmedaljen. Bland

de nya maskinernas särskildt anmärkningsvärda fördelar framför äldre konstruktioner å stickmaskiner förtjena nämnas det jemförelsevis ringa utrymme de taga, den snabbhet, med hvilken de arbeta, och framför allt den omständigheten att den besvärliga maskräkningen för olika vidd och hvarftal här automatiskt verkställes medels en liten visare, som rör sig öfver en särskild skala. Af annonsen, som finnes införd i dagens nummer, kunna våra läsarinor inhemta alla de olika arbeten, hvilka af de nya maskinerna kunna verkställas och hvaraf framgår, att de böra kunna blifva till stort värde i mångt hem och en häfstång för höjandet af en uppmuntransvärd slöjd.

Matlagning.

Championomeletta. Championjonerna rensas, sköljas samt kokas mjuka i smör. (Vill man gömma dem, läggas de blott i stenburkar med en smörbotten öfver och kunna stå hur länge som helst). Nu bakas tvänne vanliga pannkakor (ej för tjocka), och häremellan lägges championjonerna. Vill man, kan man koka championjonerna i litet mjölk, som först får uppkoka, innan man ivisar litet hvetemjöl, och då det blifvit lagom tjockt, iläggas championjonerna; alltsammans lägges mellan pannkakorna, som ofvan. Detta är en fin, men dyr mellanrätt att använda vid middagar.

Hoi.

Köket.

En amerikansk författare skriver följande, som vi meddela våra läsarinor i tanke, att det törhända kan tjena som förebild.

»På de flesta bondgårdar är köket det viktigaste rummet i huset, det rum, der familjen oftast samlas, och der husmodern tillbringar sin mesta tid. Inrätta först och främst köket så, att det blir så bekvämt som möjligt för de arbeten, som skola utföras. Inrätta det dernäst så, att det blir ett snyggt och treffligt hemvist för dem, som skola uppehålla sig der. Äfven om ej familjen använder det som hvardagsrum bör det vara hemtrefligt och pyrdligt för deras skull, som derstädes

tillbringa större delen af sin tid. Allt för ofta är köket ett otrefligt rum, der man endast kan tänka på slit och släp, med mörka, nakna väggar och utan en bekväm plats, der man kan hvila sig de minuter, arbetet gifver en lös. Håll väggarna ljusa och rena. Smycka fönstren med rankväxter om sommaren, och bruka enkla, men snygga gardiner om vintern. Häng några vackra taflor på väggarna. De behöfva ej vara dyra; nu för tiden finner man ofta i de illustrerade tidningarna verkligt goda plancher, hvilka far i huset eller sönerna kunna förse med enkla ramar. Haf en bänk, som är bekväm att sitta på i köket, och en gungstol med god sits, bred rygg och bekväma karmar, så att man kan hvila bra uti den. En häng-lampa, som kan hissas upp och ned, är treflig och nyttig. När allt är rent och pryddigt, så som ju hvarje husmoder, hvilken omfattar sin gerner med kärlek, vill hafva det, då behöfver ingen skämmas för att mot-taga oväntade gäster i ett slikt kök.

Efterrätter.

Vingelés. Till en flaska Sauterne eller rhensk vin tages ett kvarter vatten, ett och ett halft lod gelatin, ett halft @ toppsocker, fyra skedar sherry, saften och skalen af tvenne citroner; kokas tillsammans. När detta kokar, vispas tvänne äggwhitor och äggskalens deruti. Sedan slås det genom en sil-duk, så att geléen blir klar, hvarefter den hålles i geléeskålar. *Angé.*

Bakning.

Adèle-kaka. 3 äggulor vispas godt med 10 lod siktadt socker, 10 lod smör, 10 lod hvetemjöl, kané och citron efter behag. Till sist ivispas 3, till skum slagna whitor. Bakas på ett litet pannjern i stekugn. Jernet värmes, bestrýkes med smör och skorp-mjöl (stötta skorpor). Kakan bestrýkes ofvanpå med äggwhiteskum, och härpå läggas sönderskurna russin och mandel. Bakas en half timmas tid. Skäres i skifvor och ätes till kaffe eller the. *Hoi.*

Vaniljbröd (hel sats). 4 äggulor och 3 whitor röras tillsammans med $\frac{1}{2}$ @ fint hvitt socker under en timme (en half sats röres en half timme). Litet socker har fräntagits och stötes med en bit vanilj (för ungefär 15 öre) samt blandas med smeten. Härefter ned-röres 14 lod hvetemjöl. Äro äggen stora, tages mjölet drygt, äro de små, tages det knappt. Härpå göras små plättar på en vaxad plåt, och få de stå öfver natten samt gräddas i ytterst svag ugnsvärme. Af en half sats blir ungefär 40 st. *v. S.—n.*

Drycker.

Citronsaft. Ur 28 citroner pressas saften. 10 @ socker i 1 kanna hvitt franskt vin hålles dertill; står täckt i 3 dagar, hvarunder det omröres 3—4 ggr hvarje dag. Af denna sats blir ungefär 17 $\frac{1}{2}$ buteljer. *v. S.—n.*

Huskurer.

För svår hosta. Fyra lod osaltadt smör, fyra äggulor, ett halft kvarter honung, tvänne lod hvit, rifven ingefära arbetas, till det blir som en pepparkaksdeg. Massan får ej värmas, ej kokas, ej heller någon af dess bestånds-delar. En thesked tages härpå trenne gånger om dagen, morgon, middag och afton. *Ada.*

Mot röda händer. På apoteket köpes i en flaska lika delar arnikatinktur, glycerin och rosenvatten. Flaskan omskakas väl, och händerna ingindas härmed efter hvarje tvättning, medan de äro fuktiga, samt aftorkas sakta. Godt resultat skall snart visa sig. *v. S.—n.*

Hvarjehanda.

En husmoder har ej allenast att ut-dela befallningar. Hon måste äfven kontrollera, att dessa blifvit utförda och väl utförda. Vid alla sysslor måste tillräcklig tid beredas, om en sak skall blifva ordentligt gjord. Å andra sidan böra tjenare läras och vänjas att »raska på». Men för att nu medelvägen skall kunna ernås, måste husmodern själf förstå huru lång tid befällningens fullgörande tar. Och i nödfall bör hon äfven kunna praktiskt visa den måhända lika mycket oerfarna, som slarfvinga tjenarinnan till rätta. *Hoi.*

Läkareråd.

Gammal vän af Idun. Af er beskrifning kunna vi ej bilda oss något säkert omdöme om er sjukdom; det tyckes ju ha varit svårt t. o. m. för läkare, som haft tillfälle till personlig undersökning. Under sådana förhål-landen torde ni göra klokast i att hänvända er till specialist.

M. A. Se svar till Prenumerant i nr 5! **Fredrique.** En grundlig bad- och brunns-kur i sommar torde blifva nödvändig för eder. För närvarande bör ni dricka Carlsbader på följande sätt: hvarje morgon två dricksglas 50° varm Carlsbader $\frac{3}{4}$ timme före frukosten och med ca 20 minuters mellantid mellan de båda glasen. Förtår under några veckor in-genting annat än uppkokt mjölk, hafremjöl-svälling (kokt på s. k. dietiskt hafremjöl), 1—2 löskokta ägg dagligen samt litet väl gräddadt hvetebrod och skorpor. Intag 4—5 måltider dagligen. Andedräkten blir bättre, när magen kommer i ordning. Skölj munnen flitigt med aseptin och borsta tänderna väl morgon och qväll.

Skärgårdsflicka. 1) Se svar till Souma Ax. 1) i nr 5. 2) Sluta med afrifningarna för någon tid och tag i stället, om möjligt, varma karbad (34—35°) med tillsats af $\frac{1}{4}$ kilo soda. Fukta de klande ställena med lika delar brän-vin och aseptin morgon och afton.

Ada. 1) Troligen är plomberingen dåligt gjord. I alla händelser måste ni ånyo låta en tandläkare sköta edra tänder, eljes för-värras det onda. 2) Öronspecialist i Göteborg är d. r. Fr. Erikson. — Om någon fara ligger i drömsål, kunna vi naturligtvis ej afgöra. 3) Något enkelt medel »att få brun hud hvit-känna vi icke. Ni kan ju försöka den der alpblompastan och sedan upplysa Iduns läsar-innor om verkan.

Kristina. 1) Ni skall hvarje qväll omsorgs-fullt guida in hela hufvudet med *olivolja*, i hvilken genom uppvärmning upplösts *sah-cylsyra* (2 gram på 100 gram olja). Der efter täckes hufvudet öfver natten med en vaxtaft-mossa. Tag vidare 3 gånger dagligen 3 st. *Blaud's jernpiller* under längre tid. Drick mycket mjölk (minst 1 liter dagligen) och ät mycket ägg. Barnet måste ni med första vänja utaf — ni är för klen för att ge di, och flickan är dess utom för gammal för dylik näring. 2) Mest ålderdomskrämpor. — Skaffa henne *Rosins bröstdroppar* att taga en half tesked till natten. *D. r. — d.*

Breflåda.

M.—n. Vi tacka för den sända lilla skissen samt för ert intresse för Idun. Hvad nu den förra angår lämpar den sig mindre; den är allt för fattig på handling för att egentligen kunna intressera. En ledig penna fördräer den emellertid, och vi be eder vara hjertligt välkommen åter med något annat.

Rusé. »Prinsessan Hjerta» genomandas af verklig poesi; kanske delvis något litet för sentimental. Detta skulle dock ej ha hindrat oss meddela den vackra sagan, om ej vårt begränsade utrymme förbjuder oss oftra åt denna genre. Vi hoppas att ni ej glömmar Idun med något annat alster af er penna; helst praktiska prosauppsatser.

D. S. poem är ingalunda dåligt, och vi skola antagligen finna användning för det samma, om ni tillstuder oss att något retouchera det.

D. R. Bref i denna vecka afgått under adress: Helsingborg, poste restante.

Hilda. Vi tacka för intresset och vänliga bidragen, hvilka vi med nöje skola begagna oss af.

Anna Lisa. Ja, af prenumeranter. Således äfven af eder.

Magni och A. T. S. tackas för de uttöm-mande svaren. *Red.*

Innehållsförteckning:

Kronprinsessan Lovisa af Danmark; af *Frithiof Cronhamn.* (Med porträtt.) — Vill du älska mig; poem efter Ploug af *Karl Aker-mark.* — Om squaler; några reflexioner af *Elna Tenow* (sv.). — Grannens klenod; af *Ruth.* — Små steg mot ett stort mål; med anledning af en slöjdställning af *J. N.—g.* — Tillkännagivande. — Ett ungdomsminne; af — *er.* — Några ord om barnens uppfostran; af *Inga Schenfeldt.* (Heder-samt omnämnd vid Iduns fjerde pristädning. — Teater och musik; — En radikalkur; novell af *Elna Ameen* (forts.). — Hemslojd. — Matlagning. — Köket. — Efterrätter. — Bakning. — Drycker. — Hus-kurer. — Hvarjehanda. — Läkareråd. — Breflåda.

Annonser.

Annonspris: 25 öre pr petitrad (= 10 stafvelser). Ingen annons införes under 1 kr.

LEDIGA PLATSER.

En anspråklös och enkel

flicka med godt lynne, ej allt för ung, kan i vår få plats i större landthushåll. Sökande skall vara kunnig i matlagning, bakning och öfriga vid ett landthushåll förekommande göromål. Noggrannhet och ordentlighet viktiga och nödvändiga egenskaper. Svar med uppgift om ålder, lönepretentioner och referenser uppgifvas till »Husfru», Domnarfvat, p. r. [74]

En anspråkslös, barnkär flicka, som vill åtaga sig sköta ett treårigt barn och deltaga i inom hus förefallande lättare göromål, kan få plats i en enkel familj. Svar, helst med fotografi, torde med första sändas till »Anspråkslös», Kristianstad, p. r. [73]

PLATSSÖKANDE.

Plats i Stockholm eller landsorten, i ett bildadt hem, önskas af en ung flicka af god familj för att läsa och spela med minderåriga barn, förfärdiga finare handarbeten och deltaga i lättare göromål. Lön begäres ej, endast ett vänligt och godt bemötande. Svar till »Ellen 19», Iduns byrå. [72]

En ung flicka önskar mot fritt vivre plats i familj för att gå frun till handa med inom hus förekommande göromål. Upplysningar lennas af prosten The-lander, Bärslöf, Rans, samt Fredrika-Bremer-förbundets byrå, Stockholm. (G. 427) [66]

Obs!

En anspråkslös, huslig, sömkun-nig flicka, äfven villig hafva till-syn öfver och undervisa mindre barn i musik o. vanl. skolämnen, önskar plats, helst å landet, nu eller i vår. Adress »Ina», Sunds-vall, poste restante. [59]

Lärrarinna,

lektris eller sällskap. En lärarinna — 22 år — önskar med första plats att undervisa i vanliga skolämnen (icke främmande språk) samt musik. Den sökande, hvilken eger vana både som lärarinna och lektris, har god helse och godt lynne samt har utgått från ett mycket godt hem. Anspråken äro ej stora. De bästa rekommendationer kunna företes. Närmare upplysningar kunna erhållas genom Iduns Redaktion, dit svar, märkta »E. H.», ock torde ställas. [33]

Ett bildadt fruntimmer önskar komma antingen som värdinna i en enklings hem, der barn finnas, emedan hon eger vana vid barns ledning samt är kunnig i engelska och franska språken, hvilket senare äfven kan begagnas som sam-talsspråk, eller ock som sällskap och lektris hos ett fruntimmer. Närmare upplysningar hafva fruarne Kempe, Sturegatan 24, och Engelhardt, Stor-gatan 9, godhetsfullt lofvat lemna. Svar torde lennas å Iduns byrå till »Pligt-trogen». [62]

Lärrarinna, som genomgått Wallinska skolan i Stockholm, önskar plats för att under-visa flickor i vanl. skolämnen, språk, musik och handarbeten. Svar till »X.», Hult station. [75]

DIVERSE.

Doktor Carl Flensburg 14 Lilla Vattugatan 14. Hvardagar $\frac{1}{2}$ 3— $\frac{1}{2}$ 4. Helgdagar 10—11. Behandlar företrädesvis *Barnsjuk-domar.* [34]

Nerv- och Sinnessjuke

mottagas till vård å sjukhemmet Tufvan. Fri läkarevård af framstående specialist. Alla behöfliga bad. Samvetsgrann sköt-sel. Godt bord. Komfortabelt och be-qvämt. Hemlif. Prima referenser. Prospekt gratis. *Julius Örtegren,* (G. 371) [61] Tomtebodå.

Af en händelse kan ett barn blifva inackorderadt i god familj, der inga inackorderingar förut finnas, eller ock flicka anstald i affär. Eget rum och pianino. Svar, märkt »Billigt», torde inlemnas å Iduns byrå. [77]

Att förestå ett ungarls-

hem hos en medelålders tjänsteman nära Stockholm sökes en dertill kompetent och van person, som med om-tanka och huslig omvårdnad kan åtaga sig ett sådant. Svar med rekommenda-tioner jemte om möjligt fotografi (som återfås) torde sändas till »Litet landt-hushåll», Blomsterhandeln, Malmto-rsgatan 5, Stockholm. [76]

Att förestå en enkemans hushåll i Göteborg sökes en dertill kompetent och van person, som med noggrann-het, omsorg och skicklighet kan åtaga sig att sköta ett sådant. Svar med porträtt och rekommendationer torde sändas till »Skicklig», p. r., Göteborg. [63]

Engelska Magasinet

38 Regeringsgatan 38, 1 tr. upp. Strumpor, tricotunderkläder för Da-mer, Herrar och Barn, randig och en-färgad Serge, Cheviot till gosskläder, Flaneler, Velveteen, Barnskor, Cor-setter samt Engelska Reformlif, Tri-cotkostymer och Kavajor för mindre gossar. Pears Soap m. m.

Utmärkta Téer.

OBS. Endast Engelska varor af bästa kvalitet. [70]

Kurs i klädsömnad

gifves af undertecknad för ett begrän-sadt antal elever. OBS. Eleverna för-färdiga egna klädningar.

Bernadina Nicodem,

Barnhusgatan 4, 1 tr. upp öfver g. [48]

Skriftlig undervisning i stenografi (Arends' system) erhålles af skicklig lärarinna mot insändande af 15 kronor jemte noggrann adressuppgift till Red. af Idun. [26]

Märkning och brodering

utföres noggrant och billigt. Adress: Norrtullsgatan 23 B, 2 tr., ingång från Vanadisvägen. *Ellen Olsson.*

Moderlig vård.

Hos ett fruntimmer, som haft privat skola, kunna tvänne små flickor blifva inackorderade; skolundervisning och pi-anolektioner kunna dem meddelas. Verk-lig moderlig vård och tillsyn utlofvas. Svar till »moderlig vård» inlemnas Klarabergsgatan 54. [43]

John Hultenbergs Tricotvaruhandel, Regeringsgatan 28, Stockholm. [30]

Mölnlycke
Manufaktur-Aktie-Bolag,
Göteborg.

Tryckt Domestik,

äkta färger, moderna mönster,

Mollskinn & Krafttyg,

Bomulls-Korderoj,

Victoria Klädningstyg,

allt med **tvinnad varp.**

Bolagets tillverkningar,

belönade med

första priset

vid utställningen i Köpenhamn

1888,

finnas till salu i alla välso-
terade väfnadsbutiker i Sve-
rige. [26]

KULLE

Svenska Konstväfnader
och Broderier.

Yllestramaljer, alla färger, Garn
och Silke.

Förklädestyger, ylle och bomull.
Äkta färger.

Originalmönster.

Bästa materialier.

Beställningar utföras å Möbelyger,
Mattor, Draperier m. m. i hvilken
stil som önskas. Moderata priser.

Stockholm, Drottninggatan 36.

Tillverkningsort:
Lund (Thora Kulle).

Filial:
Göteborg (Svenska industrimag-
sinet.) [50]

Alla fördelar framför andra sorter!

Allmänt erkänt bästa

Snörlif "La Gracieuse",

såväl i höga som låga former, finnes endast att erhålla hos

Henrik Labatt,

Kongl. Hofleverantör,

27 Drottninggatan 27

Stockholm.

Obs. Tillsändes, om lifvidden uppgifves i centimeter eller
decimaltum. [71]

Utställning och Försäljning

är öppnad

40 Drottninggatan 40

af de vid 1888 års Utställning i Köpenhamn med högsta priset belönade
samt i Sverige och Utlandet

Patenterade

Svenska Stickmaskiner
af J. E. ERIKSONS MEK. VERKST.-AKTIE-
BOLAGS TILLVERKNING
Stockholm.

Agenter antagas
för
Skandinavien, Finland & Danmark.

Agenter antagas
för
Skandinavien, Finland & Danmark.

Å dessa stickmaskiner kan tillverkas: gardiner, stramaljer, filter, pläder, täcken, öfverkast, dukar, mattor, möbel-
tyg, dam- och herrvästar, kalsonger, kjolar, tröjor, strumpor, damasker, vantar, mössor, öfverkläder, kappor, goss- och
flickkläder, scholar, teaterkappor samt hundratals andra artiklar, som man af ylle eller bomull behöfver i hemmet.

Maskinerna tillverkas af bästa svenska materiel, äro enkla, lättskötta och eleganta samt taga, med bord, ej större
plats än en vanlig familjesmaskin.

Köpare af stickmaskiner erhålla gratis den undervisning, som erfordras för de olika arbetenas förfärdigande.

Af förbättringarna vilja vi särskildt nämna systemet för plaggens fasonering, hvarigenom all räkning vid
stickningen borttages.

Ett rikhaltigt lager af sådana artiklar, som tillverkats på dessa stickmaskiner, är ständigt till påseende i utställ-
ningslokalen.

Agent för Stockholm och omnejd: handl. P. Persson, 40 Drottninggatan 40. [69]

Landsortsboar.

Undertecknad åtager sig uträttandet
af hvarjehanda uppdrag, såsom uppköp
af matvaror och allt som hörer till
fruntimmers- och barntoalleten, tapis-
seriarbeten m. m. Profver å tyger
anskaffas. Förfärdigandet af klädningar
ombesörjes. Samvetsgrant bemötande.
Val af goda varor. Der så önskas,
sändas varorna mot postförskott eller
efterkräf. Provision 3 %, dock intet
uppdrag under 50 öre. Postadress:
Engelbrektsgratan 31 A. Telegrafadress:
Ströms, Stockholm. Maria Ström,
född Klockhoff. [49]

Ramlösa Plantskola.

Min nya priskurant öfver rikhaltiga
förråd af alla slag plantskoleartiklar
är nu utkommen och tillsändes franko.
Helsingborg i september 1888.

[522] N. P. Jensen.

Fysiologiska skodon

för damer, herrar och barn
tillverkas hos undertecknad.

Använd alltid sådana åt
edra barn, så få de ej liktornar
och kylknölar på gamla dagar!

Om profsko insändes, behöfver
ej mått tagas.

Högaktningsfullt [78]
C. NILSSON, Drottninggatan 100.

SUCHARD.

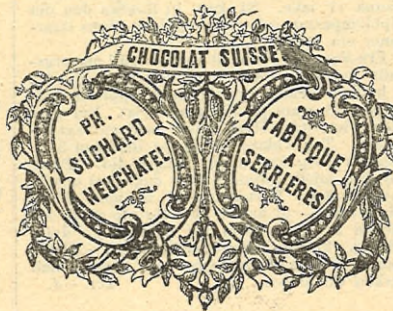
17 Guld- och Silvermedaljer. Suchard's Chocolat.

Erkänd utmärkt qualité.

Samtliga Suchard's Chocolader äro
garanterade ren Cacao och socker utan
tillsats.

Suchard's Praliner, Gianduja,
Capsules, Noisettes, Nougatines
och andra dessertchocolader rekom-
menderas.

Suchard's Cacaopulver,
Cacao Soluble, ett rent lösligt pul-
ver i bleckburkar på $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{8}$ kilo,
är drygt, välsmakande och närande.
Af Suchard's Cacaopulver får man
100 koppar på $\frac{1}{2}$ kilo. [21]

Fabriksmärke.

SUCHARD.

Hvem vill ej lära känna sin tillvaro efter detta lifvet?

Den vidtberkytade boken
Gratis *Lifvet efter döden* af Figuiet, **Gratis**
som i Frankrike på kort tid utgått i öfver 30 upplagor, medföljer
gratis som bihang Sveriges mest spridda Veckotidning »Stockholms
Veckoblad», hvarå kan prenumereras å hvarje postanstalt med

Gratis **1 krona** **Gratis**
för hela året. (G. 11539) [79]

LEVERIN & C:o

61 Drottninggatan 61

3 tr. upp

få härmed rekomen-
dera sin nya,
tidsenliga

FOTOGRAFI-ATELIER
All slags
Fotografering
utföres omsorgsfullt
enligt nutidens fordringar.
Med största högaktning
LEVERIN & C:o
[27]